

Ảo ảnh

Anh bảo anh xin lỗi, anh vẫn còn yêu tôi, anh đã lỡ vụt mất tôi. Sao anh ác độc với tôi như lại, sao anh lại làm cho tôi thêm một lần nhói. Một lần vẫn chưa đủ sao hả anh?

Đêm. Màu đen huyền ảo bao trùm vạn vật. Lạnh lẽo.

Vài ngôi sao bé tí nhấp nháy trên nền trời rộng lớn.

Vẫn cố sáng, cố để không bị mây đen che lối dù chúng nhỏ nhoi.

Trăng treo giữa bao la vạn vật, vẫn cô đơn.

Gió nhẹ nhàng trôi, nhẹ nhàng ru, nhẹ nhàng thổi...

Thổi những nụ cười giờ chỉ là kỉ niệm

Thổi cả những giọt nước mắt thấm dần vào dĩ vãng...

Tường chắn

Giữa cái giường trắng toát cạnh cửa sổ, tôi đưa tay chạm vào mặt gương lạnh lẽo lạ thường của khung cửa. Phải chăng là vì mưa?

Tôi ngần ngại nhìn bóng hình quen thuộc vụt qua trong chớp mắt. Tôi trong này, anh ngoài kia. Tôi cố níu kéo, anh cố bước đi. Tôi cầu xin, anh xin lỗi. Nhưng anh vẫn đi, tôi vẫn đứng bên này. Vì tôi và anh cách nhau một bức tường...

Những ngày nắng

Đó là những ngày mà mưa không gieo giắt lòng người chút ưu sầu. Mặt trời lười biếng không muốn thức tỉnh sau một giấc mộng dài. Những giọt nắng hiếm hoi rơi rớt trên con phố ít người qua lại. Nắng làm những giọt sương đọng lại long lanh, long lanh hết như hạt pha lê. Trong trắng và tinh

khô. Không vương chút bụi trần. Bà bán xôi móm mém nhai tép trầu nhìn một cô bé nhỏ gượng ghịu trong tà áo dài trắng.

“Chắc nó học lớp 10, mới mặc không quen” – Bà nghĩ thế. Rồi cũng thế một tháng sau, bà lại nhìn thấy cô lại với tà áo dài trắng nhưng cạnh cô lúc này là một chàng trai khôi ngô, nhìn hiền và thật thà. Tay cô gái chẳng buông thõng hay đung đưa nhẹ theo nhịp bài hát cô nghe trong tai phone nữa mà đang siết chặt bàn tay của chàng trai. Thật ấm áp. Mặt cô gái ửng hồng. Đó là ngày hạnh phúc nhất của cô, chắc vậy.

Năm tháng dần trôi theo nhịp bước hối hả của cuộc sống, vẫn gánh xôi, vẫn cái nón lá mỗi sáng nhưng mắt bà đã mờ hơn, tóc trên đầu bà cũng đã bạc quá nửa. Nhưng ánh mắt bà vẫn dõi theo từng nhịp bước của cô gái nhỏ và chụp lại những khoảnh khắc ấy bằng cái điện thoại cũ kĩ của bà, như một thói quen. Bà nhìn thấy cô nũng nịu đòi bạn trai quà ăn vặt hay hoa hồng. Nhìn anh chàng nhẹ nhàng chùi mẩu bánh nơi khóe miệng cô gái tham ăn. Nhìn chàng trai vội vã chạy theo bóng dáng người yêu lúc cô giận dỗi. Tất cả đều rất đẹp, rất ngây thơ. Một mối tình học trò hồn nhiên biết mấy. Để rồi sau ba năm qua đi, bà lại thấy cô. Một cô nữ sinh lớp 12 thánh thiện, cũng là áo dài trắng nhẹ bay, giỏ chở đầy những nhành Thạch Thảo trắng. Nhẹ nhàng và êm dịu. Dường như cô chẳng còn hình ảnh cô gái vùi vãnh người yêu nữa mà là một thiếu nữ đằm thắm và chín chắn hơn nhiều. Cô lớn dần, cảm xúc của cô lớn dần, chỉ là nụ cười trên môi đã giảm đi.

Bà bán xôi giờ đã nghỉ ngơi, tuổi bà đã lớn, bà chỉ ở nhà yên sống vui vẻ và nhận sự giúp đỡ của con cái. Thế là hạnh phúc lắm rồi. Nhưng sau năm đó bà chưa gặp lại cô gái đó lần nào, bà hối tiếc vì những tấm ảnh bà rửa ra vẫn nằm yên trong túi xách của bà. Không biết vì sao mà bà lại quan sát rồi chụp cô gái đó như vậy, hay là bà nhìn thấy mình trong đó. Hôm nay, bà dắt tay đứa cháu trai ngỗ nghịch đi công viên, bà chợt nhìn thấy vẫn cô gái đó nhưng với váy dài ngang gối, áo hoa, mũ rộng vành, mái tóc thơ bay trong gió. Cô rất đẹp, đẹp một cách hoàn hảo. Cô đã là một phụ nữ, hiền dịu và quyến rũ. Đã đến lúc trả lại cho cô ấy những ngày nắng đã bị vùi chôn trong bao âm u, đầy rẫy những cám dỗ của cuộc đời, biết đâu nắng lại sẽ lại lên...

Chiều mưa

Tôi ngơ ngác cầm xấp ảnh trên tay. Là tôi ư? Vâng, chính tôi đấy. Là tôi, là

cô bé học sinh cấp 3 không ai có thể lấy đi cái nụ cười toét với chiếc răng khểnh dễ thương. Là tôi của ngày hôm qua, ngày anh bước chân dạo chơi trong cuộc sống tưởng như đầy hoa hồng của tôi. Là tôi lười hàng chục bộ quần áo ra thử khi hẹn hò với anh. Mặc váy dài thì sợ ngoan ngoãn quá, váy ngắn thì sexy quá, giày bệt thì giống con nít quá, cao gót thì đi không quen, trang điểm nhẹ thì không đẹp, mà trang điểm nhiều thì anh không thích... Tôi đã dành hàng tá thời gian của mình như vậy đó, tôi muốn xây dựng một hình tượng trong anh thật hoàn hảo. Là tôi ngày ngày chăm chỉ học nấu ăn, dù trước đây, tôi luôn coi việc đó là nhảm nhí và thật vô lí. Là cái socola mới ra lò vô cùng xấu xí nhưng ngon vô cùng, ngọt ngào tan dần trong miệng, vị ngọt dần thấm dần trong trái tim non nớt của tôi khi hình dung hình ảnh anh nhận socola của tôi, khen tôi đảm đang.

Là khi một con bé chuyên ban tự nhiên ngồi thơ thẩn, tâm hồn dạo chơi cùng những hạt nắng hên nhát chạy trốn sau những đám mây u tối. Gió mạnh mẽ cuốn nắng ra khỏi, tôi nghe nắng gào thét chẳng muốn rời mây đen đâu, nắng muốn được mây che chở, nắng chẳng muốn mạo hiểm rong ruổi khắp nơi nữa. Gió thất vọng quay gót, gió không muốn buộc nắng phải làm gì, vì gió yêu nắng. Và vì gió yêu tự do... Đến ngày, những hạt mưa dần nặng hạt, xóa đi dấu vết ngày yêu thương của nắng, nắng chợt nhận ra vì những nông nổi, ham vui lúc đầu mà nó đánh mất chính mình. Nắng muốn trở lại như xưa, nghịch ngợm chạy khắp nơi, nắng muốn chen vào giữa bàn tay nắm chặt nhau, muốn ngập tràn vào bàn cơm gia đình ấm cúng, muốn nhảy múa trên làn da trắng mỏng manh của người con gái. Nắng nhớ những ngày quấn quýt cùng gió, họ đã mãi bên nhau như thế, vậy mà... Nắng chợt nhận ra mưa đến rồi đám mây này tan biến, rồi lại sẽ có đám mây khác. Vòng quay ấy cứ lặp đi lặp lại hàng vạn lần như thế. Mây tuy chở che cho nắng nhưng chẳng chung thủy, gió chẳng thể che chở cho nắng nhưng lại cùng nắng vượt gian truân khó khăn, để nắng mạnh mẽ, để nắng tự bước trên đôi chân mình và không cần người khác quan tâm, lo lắng. Bây giờ phải chăng đã là quá muộn để nhận ra. Gió đã bỏ nắng đi thật rồi. Gió đã nằm trong tầm tay nắng nhưng lại chính tay nắng buông mất. Tôi vẫn tin rằng gió vẫn sẽ về với nắng vì gió yêu nắng, mãi mãi....

Là khi nỗi nhớ anh còn cào dằm vào da thịt, tâm trí tôi, khi những cảm xúc trong tôi bùng dậy trong tích tắc. Khi đếm từng giờ từng phút ngày anh trở về, ngày ngày trực trên facebook chờ anh online, chat webcam với anh khi

anh đi thực tập xa. Lúc ấy, tôi mới chợt nhận ra anh quan trọng với tôi chừng nào, hình bóng của anh ghim chặt vào trí óc tôi. Là anh với đôi kính cận nặng hơn 10 độ, dáng thanh mảnh, rất thư sinh. Là ngày anh chôn đầu vào sách vở mà quên mất tôi, rồi vội vã xin lỗi. Là anh cùng tôi đi ăn kem, vào nhà sách, đi xem phim và làm nhiều nhiều thứ khác nữa. Anh không chỉ là mối tình đầu của tôi mà là một nửa cuộc sống của tôi. Mùa đông năm ấy đã lạnh lẽo nay càng giá băng hơn nữa. Lần đầu tiên khi đi shopping với bạn bè mà tôi không mấy vui vẻ, tôi thấy mình lạc lõng giữa bể người. Đó chính là cô đơn.

Ngày gió

Đó là những ngày khi chàng gió ăn năn đến, dù chẳng thể lau khô giọt nước mắt của đau buồn nhưng chúng cũng xoa dịu bớt những ghen ghét nơi tôi. Sau bao ngày chờ đợi dài hàng thế kỉ, anh lại trả cho nỗi nhớ nhung của tôi bằng một cô gái tóc dài, dịu dàng, mặc váy, kính cận. Anh bảo dù khoảng thời gian với tôi rất vui vẻ, nhưng anh không hợp với tôi, anh quá trầm lặng và tôi quá sôi nổi. Anh thư sinh và anh chạy theo một cô gái một sách dịu dàng, ngoan hiền. Dầu anh đã nhả tâm bỏ lại phía sau lưng một vết cắt dài, một nỗi đau không bao giờ lành. Anh đi và không hề nhìn lại sau, dù chỉ là ngoái đầu.

Đó là những ngày tôi lặng lẽ đi, lặng lẽ làm, lặng lẽ sống, lặng lẽ khóc, lặng lẽ đau. Mọi tôi vẫn cố nặn nụ cười-một cách giả tạo. Tôi xem thường các mối quan hệ qua loa, quen nhau vài ba bữa rồi lấy cái cớ không hợp nhau mà chia tay. Vậy mà đến lúc này, cuộc tình tưởng như ngọt ngào của tôi lại kết thúc một cách đột ngột như vậy. Người ta bảo tôi phải kiên cường mà sống, phải vui vẻ mà sống, nếu tôi yêu anh thì anh hạnh phúc tôi cũng hạnh phúc mà. Thử hỏi làm sao mà vui vẻ đây, vì hạnh phúc của tôi là ở cạnh anh, chỉ thế thôi, dù chỉ là một cái xác không linh hồn.

Là những ngày tôi phải tập dần với cuộc sống không anh. Không phải là tôi đủ bao dung tha thứ cho anh, mà là tôi buông tay vì tôi biết dù có cố níu kéo thì cũng chỉ làm cho cả hai đau thêm mà thôi. Tôi lặng. Lặng nhìn lại dòng đời, lặng nhìn lại anh, lặng nhìn lại chính mình. Tôi sẽ khóc nốt một lần, một lần cuối cùng nữa thôi, một lần để nước mắt cuốn đi tất cả, và sau này tôi sẽ không bao giờ khóc vì anh nữa cả. Từ ngày anh tách ra khỏi cuộc sống ồn ào của tôi, dường như anh đã mang theo tất cả những nhiệt huyết, nụ cười của tôi rồi. Tôi đã quen mặc những chiếc váy dài dịu dàng thay vì jean, mang cao

gót thay vì giày thể thao, tóc buông thả dài. Tôi dường như đã trở thành mẫu người yêu lí tưởng mà ngày xưa anh muốn tôi như vậy nhưng tôi đã không làm. Dù bây giờ vô tình hay cố ý trở thành như vậy thì anh cũng đã không ở cùng tôi nữa rồi.

Là những ngày tôi trải bao cảm xúc dồn dập vào những trang blog, những bài thơ mang những ngôn từ ào ạt ủa về trong tôi. Tôi viết cho tôi, cho anh và cho những ngày bão tố. Những trang viết anh sẽ chẳng bao giờ biết, anh sẽ không nghĩ rằng có ngày con bé khô khan như tôi lại có thể viết ra những dòng như thế này...

Gió lay từng cơn giá lạnh...

Cây trút lá chẳng còn màu xanh

Mưa dai dẳng rơi như nỗi nhớ về anh

Lặng lẽ âm thầm bao nỗi niềm mong manh.

Anh ra đi còn biết chẳng?

Người ở lại mang nỗi buồn trống vắng

Dòng lệ hoen nhòe khóe mắt chẳng thể ngăn

Đợi chờ nơi đâu ấm dần một tia nắng

Tia nắng ấm ấy đang ở đâu hả anh? Hay giờ chỉ còn một vệt mờ lấp lánh trong nước mắt.

Chỉ là ảo ảnh

Sau bao ngày mỗi người mỗi ngã, tim tôi đã được bọc lại bằng một lớp sắt cứng cỏi, lại một lần nữa tôi lại cười đau đớn với sự đùa cợt của số phận. Tôi là sếp của anh. Anh bảo anh xin lỗi, anh vẫn còn yêu tôi, anh đã lỡ vụt mất tôi. Sao anh ác độc với tôi như lại, sao anh lại làm cho tôi thêm một lần nhói. Một lần vẫn chưa đủ sao hả anh?

Nỗi đau tôi chôn kín vào ngăn góc tim gọi là kí ức giờ lại bị anh khơi dậy.

Tôi đang bị kẹt trong đám buồn lầy giữa yêu và hận, giữa nhớ và thương đau, giữa được và mất.

Nhưng thôi anh ơi, em sẽ chẳng đủ can đảm mạo hiểm thêm một lần nữa đâu. Anh và tôi đã là những người lạ từ giây phút anh quay người đi để tình yêu bao ngày của ta bay như mây khói, như một giấc mơ hão huyền.

Tôi đưa tay đốt tấm hình cuối cùng tôi còn sót lại của anh. Thôi anh nhé, đã hết thật rồi. Chúng ta bây giờ là những đồng nghiệp thôi nhé. Nhìn ngọn lửa lan dần vào tấm ảnh, cháy dần, cháy dần.

Tấm ảnh giờ chỉ còn những vết tro tàn vụn vỡ bay lộn xộn giữa gian phòng, mơ hồ như những ảo ảnh về anh. Anh chỉ là ảo ảnh thôi, và tôi bây giờ phải đi tìm một con người thật...

Tôi mở cửa sổ cho mưa tạt vào gương mặt tôi, lạnh vô cùng, để tôi tỉnh táo, để tôi thoát khỏi mộng dài.

Chắc tôi không nhầm, trăng chẳng cô đơn đâu. Trăng vẫn có thể nghe được tiếng mưa hát, tiếng gió kéo đàn violon, tiếng chim chóc nơi đâu gõ trống, hòa chung một bài ca cuộc sống. Lúc sôi nổi với đoạn rock, lúc du dương, lúc nhạc beat trầm lặng. Đêm nay dù dài, dù đen tối, dù lạnh lẽo nhưng ngày mai nắng vẫn sẽ lên, vẫn sẽ chiếu, vẫn tay gọi tôi. Cho tôi chào nhé, anh - chàng trai của ngày hôm qua...

Môi vẫn cười và tôi vẫn phải sống

Chân vẫn bước về đích cuối con đường

Ác mộng đêm dài sẽ phai hơi sương

Ngày giông bão sẽ tàn trong ánh nắng